

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosé ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spař měrnj
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeň pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh čí khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sěrbske njedželske łopjena.

Wudawa so kóždy sobotu w Smolerjez knihciziscežetni w Budyschinje a je tam sa šchwěrtlětnu pschedplatu 40 np. dostac.

Seragesima.

2. Sam. 12, 1.—7. 13.

Davit běšče czežto šhrěschit. Uriaka běšče w bitwje na strašne město stajit, so by padnył, a hdyž je morjeny, wošmje řebi jeho mandželřku Bathsebu sa žonu. Nětko běšče w cžělnj sechernosći žiwj, ale tón řnješ da jeho řbudžicž psches pokutneho předarja Nathana, kotryž jemu do řwědomnja sawoła to řkutne řłowo: Ty řy tón muž. A jako Davit řwój řrěch wuřnaje w řsprawnej pokuće, řo jemu se rta profety wěřtosć dořtanje, so je tón řnješ jeho řrěch precž wřak.

Bóh njeha řmjercze řrěschnika, ale so by řo wobrocžit a žiwj byl.

- Wj wohladamy: 1. wulkeho řrěschnika;
2. pokutneho předarja, wot Boha pólłaneho;
3. řrěschnika, kiž pokutu cžini.

Erudny to wobras. Davit wot Boha lubowany, řral pokny poniznosće, muž po wutrobje Božej, wón řteji psched nami jako mandželřwolamař a mordar. Šwřate piřmo njesamjelcži tež řrěchi wotrocžkow Božich. Ale řak řěšče to možno pola Davita, so wón řak czežto šhrěšči? W kóždym cžłowjeku je řajřka potajna řlubina, kiž móže pak na dobo řo won dobyčž řak řłomjo, hdyž řo cžłowjek wjazy wot ducha Božeho wodžicž njeda. Hdyž njewachujemy a řo njemodlimj, my do řpyřtowanja padnjemy. Špyřtowař w nař řaka. Řižo řainej je tón řnješ prařit: „Je-li so dobre cžinicž budžesch, budžesch

řwodobny; je-li so pak njebudžesch dobre cžinicž, dha řrěch wotpoczujje psched durjemi; ale njepřhidaj jemu jeho wolu, ale řnjež nad nim.“ So nař njecřiste myřle nadděhaja, temu my wobaracž njemóžemy; so pak řo pola nař řa-řyřla, temu móžemy wobaracž ř wachowanjom a modlenjom. Šewak řadořč řrěch porodži řak pola Davita — a to řhětije dele dže — mandželřwolamař bu řeichler a řřoncžnje mordar. Wón řo njehařbuje řebi Bathsebu sa žonu wřacž. Řak dže ř kóždej duřchu dele, kiž řo do řrěschneje řłuzřby poda. A řak řěšče w Davitowej duřchi? Wodlicž řo wjazy njemóžesch. Řrěch řěšče murja mješ Bohom a mješ nim, wón žaneho mēra njemējesch. Wón mējesch řařoknu řřyřnosć, řak to posřžišcho w 32. psalmje wupřaji: „Hdyž ja to cžyřch řamjelcžecž, wuřřhnyřchu moje řosćze psches moje wřchědne řřiwlenje.“ To je potom řela řižo na řemi. A řajřich řelow, w kotryřch řudžo ředža, je dořč. To řěšče czežke řeto řa Davita, doniž pokutny předar wot Boha pólłany njebu. Bóh tež řebi pokutneho předarja řežele, řlyřch tež jeho řłóř, hdyž řebje twój řrěch wobřkoržuje.

2. Nathan pschindže ř Davitej. Jemu na řym řeži, so by řrawe řłowo řřechit, a wón je wěřče tež Boha wo to přořřyl, so by jemu řrawe řłowo namakacž dał. A Bóh je jeho wuřřlyřak. Wj řnajecze pschirunanje wot bohateho, kiž wjele wowřow, a řhudeho, kiž mējesch řutku jenu womečicžku, a tola wořmje bohaty řa řwowejho řořča ř. řu jenu womečicžku řhudeho. Nathan by řiřchče pschir-řtajicž mohł: „Bohaty řarary, so by jeho wowřu dořtal, řhudeho.“ Ale řak dalořo wón řicž njehařsch. Ale cžeho

dla rěczi wón psches pschirunanje? Hdyž nam něchtó našch hrěch jako našch porokuje, šmy my pschekalani šudnizy. My šo roshorimy a šo wotwobrocizimy. Hdyž pak šo nam hrěch na druhich pokasuje, mamy wuschy pošluchacz. Čzucze prawdoscže šo šbėha a my prawje šudzimy. My šo šami w šchpihelu widzimy, ale šo tola njepóšnajemy. Teho dla Nathan to pschirunanje powjeda a Davit šebi myšlesche, šo je wopravdže něchtó w jeho kralestwje tule šlósčz čzinił. Wón pak šo šam šudzi a Nathan praji to šlowo: „Ty šy tón muž.“ Davita to šlowo w najhlubšchej dušchi trjehi. Šchto dokonja frute, khostaze šlowo, hdyž šo w prawym wokomitnjenju rjeknje! Wone njepšmė š hnėwa, ale se šwjateho prawa Božeho šo žórlíčz, ale dyrbi tež hrěch jašnje wotkrječ. Našch čzaš wšchat by najradšcho jenož šlódke přėdowanje šlyšchal, ale tola je našcha pschibšluchnosčz, pokutu přėdowacz a na šudženje Bože pokasacz: „Njemyleče šo, Bóh šo njeda ša šmėch mēcž!“ Tajke pokutne přėdowanje je kaž nóz lėkarja, š kotrymž brjód pscherėšnje, kiž šo pschėzicz njecha. To drje na wokomit boli, ale lėkar š tym dobrotu čzini. To njetrjeba šóždy krocž frute šlowo mēcž, ale pošluchaj na šwojeho pscheczela, hdyž tebi šlowo luboscže praji, šo njebn dale šludžil na puczju hrěcha, šo by pokutne přėdowanje kaž pola Davita plody njepšlo.

3. Na pokutne přėdowanje Nathanowe pschindže wušnacže Davitowe. Na to „ty“ profety — to „ja“ teho hrěšchnika „ja šym šhrěšchil“. Šchto pomha nam, hdyž nimo tajšeho wušnacža džemy a wutroba njemėrna wostanje! Se šprawnym wušnacžom je móz hrěcha šlamana. Kamjeń drje hišcže š wutrobny njeje, ale wón šo hižo hiba. Š wušnacžom „Ja šym šhrěšchil“ rańšche šera šhadžeja. Davit hnadneje hodžiny ženje šabnł njeje, wón wo nej w šwojich psalmach špėwa. A na tule pokutu pschindže wodacže. Bóh jemu psches Nathana šjewi: Tón Anjes je twój hrěch precž wšal. To drje šo něchtó prascha: Kaš ma šo, šo šo po tajkim čzėžkim hrěchu na tajke krotke wušnacže, kiž šo hišcže w žiwjenju wopokasalo njeje, wodacže wudželi? Bóh hlada do wutrobny. Hdyž je w twojej wutrobje prawje, hdyž je tebi hrěcha wutrobne žel a š wutrobu do šwojeho Šbóžnika wėrišch, potom ty na wušnacže šwojich hrěchow, njech, šo je wušnajesch domach w čzichej komorzy abo w špowjedži w Božim domje, wodacže dostanješch a měr wutrobny:

Bóh njecha šmjercže hrěšchnika, ale šo by šo wobrocžil a živy byl. Šamjeń.

Anjesowy hamor.

Serem. 23, 29.

Snajesch hamor Anjesowy?
Anjes se šwojim šlowom klapa
Khutnje wo wšchė wutrobny,
Dokelž š luboscžu wšchón šapa:
Čhze nam šbože, šbóžnosčž dacž,
Duž jom' njedaj wonfach štacž.

Tutón hamor čzėžki je,
Šbóždob' hrěch wė kručze khostacz,
Dušchu hordu rošbije,
Škotrą škalojta čhze wostacz.
Duž kaž Šelix njekomdž šo,
Waž čzaš hnadny wušche wšchob'.

Wšchitzny jako Šomorra
Šsmny psched Bohom wšwojjej šlósčzi,
Hdyž my šlowo šakonja
Šazpivamy w nadutosčzi.
Teho dla tež Boži lud
Šacžul želešny je šchud.

Duž šo podwol rucze 'mu,
Hdyž tu klapa Bóh Anjes lubny,
A kaž Davit š pokutu
Wopruj Anjesej nowe šlubny,
Dha tón hamor prucžil je,
Škotrą krašnje troschtuje.

Snajesch hamor Anjesowy?
Šswoju luboscž pschewšchu mėru
Štworiczel twój bohatty
Na wšchėch puczach šjewja šwėru.
Šlej, tež taš šo dohycž čhze
Anjes do dušche twojeje.

Hamor dobrocžiwoscže
Mało ludži dopóšnajy;
Wot Boha wšchat šchczėdriwje
Wšchitzny krašne šubla maju,
Tola mało žlonikow,
Kiž šo šaju hrošnosčžow.

Snajesch hamor Anjesowy?
Mały je, pak jara móžny,
Wšchudžom klapa šurowy,
Škhostar džėński je a móžny.
Hdyž ty šhrěšchisch, prašnje čze:
Njesnajesch dha šwėdomnje?

Čzėkń psched jeho škapanjom
Do nožy a do čzėmnošcže,
Š Šadamom a š Šainom
Čzėkń do šhlódka šelharošcže,
Wšchudžom hamor šašlyšchisch;
Tole dyrbišch — njedyrbišch!

Snajesch hamor Anjesowy?
Šeho šud, šlej, wótrje bije,
Šnosmlėje lud štwjerdujenny,
Škotrąž w šlóschtach šlych šo wije.
Njesšny šudne hamory
Šusto widžal, šlyšchal ty?

Kaš je rošbił kralow kral
Šsrael je šurowošcžu!
Kaš je njepšcheczelow šwal
Šušczil tempel š bjesbóžnosčžu!
Kaš je Bóh lud warnowal!
Tón pak nej' šej kašacz dał.

Alle šchto dha wopišche
Šamor, kiž Anjes trjeba šwėru?
Lubosny a traschny je,
Šnim šej žada twoju wėru,
Šo by jemu wotanknył
A šnim wėcznje šbóžny byl.

Šurij Bróška.

Klapanje Božeho poršta wo durje wutrobny.

Šowjedańčžo š luda. Šodal K. A. F.

(Šotracžowanje.)

„Šolojzu šwojeho šubla“, Šurij psched šobu šórbotajšche.
„To šo wė, šolojzu teho, šchtož je šo mi wot nana namrjelo;
pschetož teho, šchtož je mi moja žona šobu pschinješla, šo tola
Šandrij hašle taš prawje mozowacz njemóže. Alle to wšchat je
tež taš wjele, jara wjele. A nėtko je wjedro nimo, kaž precž
šdunjene! Ša njewopšchijam, kaš mózach šo takle štrachowacz.“
A dale šstupajzy wón pocža licžicz a pschėzo bóle šo jeho čžolo
šmorschčzi. Šotom jemu tež ta myšl psches šlowu šjėžze: Šacž-

Njeje dha došcz luboscže
Šebi njebješti Wótž došal?
Šelufa, šlej, pošlal je,
Šwoje dla tež š šmjerczi pošal.
Š luboscžiwym hamorom
Šlapacz njem'že wo twój dom.

Duž šo pokucz š Davitom,
Hdyž Bóh taš čze š hnadu wabi;
Wšchėdnje wušnaj š Šawołom,
Šo šmy njehódni a šlabi,
Dha Bóh dale pschitšhadža,
Šowu hnadu pošlicža.

Šchidla rańšchich šerjow wšmi,
Šotaj šo pschi žušym morju,
Čzėkń šam do Šameriki.
Njemėń pak, šo čzėkńješch šorju;
Tež tam hamor rošmlėje
Wšchitke dušche bjesbóžne.

Šsy na puczju wohidnym,
Dha šust šlyšchisch hamorowny,
Ššamo w šlėčžu šhróšczazym;
Njewjedro, šchum wichorowny
Ššastroža čze žalostnje. —
Šytaj hrěchow wodacže!

Boži hamor rošraža
Škrošly lud, kiž šmėchi čžėri,
Šmlėje dušche š kamjenja,
Kiž šo žiwja w šhniłej wėri.
Wšchudžom čžjopy ludowe
Š hamorom taš rošbite!

Š jeho šudom warnuje
Bóh čze w šóždy čzaš a wšchudžom;
Ššnaj jeho khostanje,
Kiž tu dawa hordym ludžom,
Šo by šuda hamoram
Šwucžekńčž mošł w njebju tam.

tež-to je Zacheuſ woprawdže wſchě ſwoje kubla na poloſtju džělil a khdym daſ? Szano wón žanſch džěczi njemějeſche, ſa kotrež durbjeſche ſo ſtaracž.“ To beſche tež roſdžěl. Wón mějeſche ſchěcž džěczi a Handrij jeno dwě.

ſemu pſchpadže, ſo by wjele ſprawniſcho bylo, hdyž by wón wóſom džělow čžinił, ſa kóžde džěcžo jedyn, potom by bratr dwaj džělej doſtał a wón by ſbytkne ſchěcž džěle wobkhował. Wón wſchaf chyzſche ſwoju njeprawdu ſaſo dobru ſčžinič, ſawěſeže, ale poloſtju? Ně, to bě njemóžnoſč. Tež nan njebudžijeſche tał wěcže ženje džělil.

ſaſo beſche wón pod tajkimi a podobnymi myſlemi wjeſ dozpil, bě ſo nimale deſchčowacž ſaſtało. Wola dwórſkich wrotow jemu jeho žena napschecžo pſchińdže.

„W tajkim wjedrije ſy ty na pucžu byl, Surjo? Wože dla rěcž, tebje tola žane njeſbože potriečilo njeje? Ty džě ſy tajki blědy a poſhmurjeny!“

„Wlupoſč“, ſamórcža bur, „ja ſym jeno hač na kožu ſmofnył a chzu čžinič, ſo do ſucheje draſty pſchińdu. Poſtaraſ ſo ty jeno wo to, ſo potom dobru horžy grog namaſam.“

Tež poſdžijeſcho woſta wón čžichi a mało wot ſłowa. A tola burwka měrkowaſche, ſo je ſo i nim něſchto woſebite ſtało, a ſhladowaſche huſto ſtarosčžiwje a dwělnje na njeho.

ſkóncžnje jaſo bechu džěczi wječžor do loža a wón ſe ſwojej žonu ſam, dha wón mjelčenje pſchetorže. „Mi je dženſa na domojpucžu ta herbſka naležnoſč hiſchče raſ pſches hłowu ſchla. A runjež ſym teho wěſty, ſo mam ſwoje dobre prawo na wſcho, ſchtož je nam ſawoſtajił, a ſebi to wot niſcho wſacž ani wotnuſowacž njedam, chzu tola Handrijeſ napschecžiwjo jaſo bratr ſkufkowacž a ſe ſwobodneje ruki i nim džělil.“

ſilža i radoſčju ſawyſta. „Džakowano Bohu, ſo ſy ſkóncžnje k tutemu pſchedewſacžu pſchiſchol! Mój mamoj džě na poloſtju hiſchče doſč a nadoſč, hdyž moje herbſtowo pſchiwosmjemoj.“

„Nó, poloſtja runje byčž njetrjeba“, bur ſamórcža. „To by tola nimo měry wulka njeprawda byla, njebudžijeſche nan mi, kiž ſym jemu ſwoje žiwje dny ſwěrnje ſlužil, wjažy njewuſtajił, dnyli temu njeporadženemu ſhnej, kotryž w ſwojich džěcžazyh ſłobach i domu čžekny. Wyſche teho mamoj ſchěcž džěczi a Handrij jeno dwě.“

„Lěpje małe herbſtowo w žohnowanju, dnyli wulke bjeſ žohnowanja“, wotmolwi ſilža.

„Ale i tym wona pola bura rjenje trjehi. „Schto ma to rětacž? Džeržijeſch mje ſa paducha abo rubježnika? Schtož ja dam, to dam, dofelž chzu, niž, dofelž ma wón prawo na to.“

ſaſo wonaj hač hluboko do nožy rěčjeſchtaſ, a Surjeſ beſche čžim dlěje čžim bóle kóždeho tolerja žel, kotryž durbjeſche wudacž. ſkóncžnje ſo i tej myſlu ſmėrowa, ſo džě ta wěž tał njecžeri, a džěſche do loža.

ſaſajtra jeho žena na jeho dobre wotmyſljenje dopomni. Ale wón ſo teho ſminy, prajizy, ſo dženſa a bližſche dny i žyla žaneho čžaſa nima. ſaſo njedžele ſańdžechu, bjeſ teho ſo budžijeſche bur najmjeńſcheho čžinił.

Tu pſchińdže próſtwowſki liſt wot Handrija. Wſchě ſłoby a wſchu hordoſčž ſabnyſchi, wón bratra Wože dla wo pomoz a podpjeru proſcheſche. ſeho žena, kotrež ta myſł kaž ſjědoječene žahadło we wutrobje težeſche, ſo je wona njewinowata pſchicžina mužoweje roſkory i jeho ſwójbju a ſhubjenja herbſtowa, beſche wot přenjeho dnja ſem daloſo pſches ſwoje možy džělala, ſo by muž a džěczi pſched najhórcžim parowanjom wobarnowala. K temu pſchińdže w poſleńſchi čžaſ maczerina dolha khorosčž a ſmjercž. S kóttka, jejna móž beſche do čžaſa pſchetrejbana, a wona ſo ſlemi kaž kwětk, kotrež woda pobrachuje.

Bě to jenu njedželu rano, jaſo Handrijowy liſt pſchińdže.

„Děž hnydom“, pohonjeſche ſilža. „ſradazeho bratra tał rucže hač móžno i jeho nuſy wutorhnyč, to je ſawěrnje najlěpſcha Woža ſlužba. A potom, Surjo, jeli twojeje žony próſtwa něſchto pſched tobu pſaczi, dha dlěje ſkupje njewikuj, ale daſ jemu ſkóncžnje, na čžož ma wón pſched Wožimaj woczomaj prawo.“

„Ty to njeroſymiſch. Handrij ſam wo ſnje na džělenie njemyſli; wón wo podpjeru proſy, a tu durbje doſtač. ſowle tute 600 hrimnow, kotrež i poſlednich ſkótnych wifow domoj pſchijeſch a mam w pjenježnym khamorje hiſchče hotowe ležo, chzu jemu pſchepodacž. ſa myſlu, wón budže wěcže ſpoſojom. A i tym je ta wěž wotčžinjena.“

„Ty jeno pležo ſa čželo daſch, Surjo!“ wotmolwi ſilža.

„Mjelčž! A jeli ſo chzeſch něſchto wjažy čžinič, dha móžeſch wot jeji, mjaſa a butry hromadu ſpakowacž, ſchtož runje maſch, ja chzu jim to ſobuwſacž.“

ſaſo bur bórcy po tym na pucž hotowy i duri wuſtupi, ſtejeſche jeho najſtarſchi ſy porno ſapſchehnjenemu woſej.

„Proſchu, wſmi mje ſobu do měſta“, wón proſcheſche.

Surij ſebi to wofomil roſpomni. ſemu bě njepſchihóbdne, ſo ſyn, kiž beſche maczerneje mjehkeje wutroby, pſchiwuſnyh w jich khdobje widžeſche.

„Ně, woſtań doma!“ wón i kóttka ſnapschecžiwjo, a na wóſ ſkóncžiwſchi wón khdob ſapſchija a wotjědže, bjeſ teho ſo by hiſchče na ſrudne woblicžo ſwojeho džěcža pohladnył.

S horžymi ſylſami wjeſela Handrij njewoczakowany bohaty dar pſchija. A tež Surij njemóžeſche ſo ſloſkeho pohnuwanja dowobaracž. ſaſo beſche ſo tola bratr pſchemenił, a tał mało runaſche ſo wboha wotewſata žónſka tam na lěhwje něhdy tał kčžejazeſ rjaneſ Marcže! Tež džěczi pokaſowaſchtej jaſnje ſnamjo tradanja na ſwojimaj wuſkimaj, blědymaj woblicžomaj.

A jaſo klapaſche Woži porſt wo Surjowu wutrobu, a wospjet wobſwědcži hłóſ w jeho ſwědomnju: „Ty ſy tón muž, kotryž je jich do wſcheho tuteho hubjenſtwa pſchinjeſł. Daſ wrócžo, ſchtož twoje njeje.“

„Ale wón ſatyka ſwoje wucho a ſtwjerdzi ſwoju wutrobu, a ſmėrowa ſwoje ſwědomnje i tym, ſo džě je nuſa w tu khdwilu wotwobrocžena. ſaſo chyzſche wón jaſo wrócžo jěcž, ſtejachu čžežke njewjedrne mrócžele na njebju.“

Woſtań i najmjeńſcha tał dolho jow, doniž njewjedro nimo njebudže“, bratr proſcheſche, a njerady Surij do teho ſwoli, dofelž runje přeni blyſt jaſnje pſches njebjo ſapny. Wjeſſłowny a pſched ſo wudžerazy wón pſchi wotnje ſedžeſche, mjeſ tym ſo ſo Handrij podarmo próžowaſche, roſmolwu i nim wjeſč, a džěczi ſe ſtrachom a bojaſliwje na čžmoweho wuja ſhladowaſchtej.

(Wſchichodnje ſkóncženje.)

Czeja ſwěza ſo dlěje pali?

Wojjeſčž ſe ſtareho čžaſa.

Na ſchumawach, to ſu i wulſkimi lěſami wobſtejane hory na čžeſko-bajeſſkich mjelach, ſtejeſche pſched wjele wjele lětami pſchi jenyh čžmowym jeſorje ſłomjana rybaſka khežka, a njedaloſo teje ſameje na jeneſ hóržy i wulſkich kamjenjom natwarjeny a i koprom krynny hońtiſki hród. W tej małej khežžy bydleſchtaſ rybał a jeho ſyn, do teho hrodu pał pſchikhadžeſche i kóždej naſymu knjeſ i Mjedžoſub na hońtwu i džiwjeſ čžrjódnu hajntow a pſow, knježkow a knjenjom, kiž wjedžichu lebiju lěpje wjeſčž hač jeſlu a khdud na konju lěpje hač wrječženo. W tajkich čžaſach beſche potom Belial ſam wyſchſchi patron teho hroda. Tón wyſchſchi naliwat klieſche mjeſ ſudami w pinzy, kuchał ſatrowaſche w kuchini, džiwinał mjeſ pſami, knjeſ i Mjedžoſub ſa khartowym blidom, hdyž hońtiſke

wjedro njebe, a jeho mandželjska mjes hwojimi džowkami. Na třechach tworczechu wětrkowe thorhojczki, na sthobach mjawczachu kóczki, po ljubjach howrjejsche wětr, pby skwlaču na dworje, a s durjemi ho stajnje saprastowasche. Knjes i Mjedžosub, a jeho krašni towaršchojo žlofachu najbóle hač do frjedž nozy a jich hajnižy, hdyž běchu hwojich knjesow k měrej sporali, hiščeže někotre hodžiny dlěje. Na žanu njedželu šebi nihtón ani nje-pomyšli, šdasche ho, kaž by ta s žyła w protyžy teho knježka nje-štejala.

W thěžy pšchi jěsorje běšche to hinał. Hdyž běšche w šymje šwětlo na pjezaku abo w lěče to na njebju hašnylo, dha pod tym šlomjanym krywom nicžo dale njesašlineča, hač wječorny thěrlušch, nutrna modlitwa a potom te čziche, mērne wodychowanje rybaka a jeho šyna, kotraž špaschtaj. Š rašchemu thěr-lušchej mjelozechu košy w šadnym thlěwje wo šwoje šnědanje, a pšches žyly džei knježiče šwjata čziščina wokoło teho starza a jeho pachola.

Na hród tón rybak rad njeidžesche, pšchetož wón běšche jedyn tych tak mjenowaných čžěskich bratrow, a te šakrowanja a blašnosče, kiž tam šlyšesche, běchu jemu napšcheczivne kaž konjei tšcheczki. Druhdy chzylšche ho jemu šejdacž, kaž by pšches nješchwarnu haru hiščeže hrošišche šynki šlyšchał, mjenujžy šynki helskich dundrow čžertoweje hudžby. Šwojeho šynka, kiž jemu te šudobje s rybami na hórku hač k hrodej njesčž pomhašche, wón šobu nuts njewša, ale dašche jemu wonkach tak dolho čžafacz, hač běšche s kucharjom ryby pšchewažil a potom to šwoje doštał. Moja wutroba a moja hłowa, tak myšlesche šebi tón pobožny muž, nješcažetej wjažy po tutej hudžby, ale nošy mojeho Šanka, tak rekašche tón hólz, nje-štejitej hiščeže tak twjerdže. Ale junu, běšche to runje pšchod Božej nozy, šawola ta hnadna knjeni teho hólza, kiž pšchod wro-tami štejesche, k šebi do jstwy, položi čžezki čžěski čžerwjemy šloty do jeho ruki a džesche k njemu: „Šanko, doběž rucže do Žwiczina ke klamarjej a šup šchěčž puntow wóštowow; pšchetož dženkša je wulka hošczina a šu reje a kucharjoweho hólza je Šultan šušnył.

Tón hólczž wuprošy šebi pola nana a džesche do Žwiczina. Šlamat pšchipožži jemu k tym rjanym dolhim, bělým šwězam hiščeže tšči mjeišche pišane a džesche k njemu: Šanko, tele ty dženkša Božemu džěščžu k čžesčži šašwěčž a tónle poprjanž džěl se šwojim nanom. — Šan mješesche wulke mjěšele nad tym hodow-nym darom a hač runje dyrbjesche dužy domoj na horu, mjes tym šo běšche prjedy s hórki šchol, dha pšchidžže tola šferscho dom hač hewał. Na pšchifašnju hnadneje knjenje došta wón ša tón pueč dwaj kroschej a šarancžk mjedoweho piwa. To wšchitko pšchi-nješe wón domoj. — Šan budžišche rad te pišane šwěczki šthowal a po nēcžim šašwěčžowal, ale tón hólz mēnjesche, šo dyrbi ho tola Božemu džěščžu tež nješcho k luboščži a čžesčži wopokasacz. A wón pšchihotowasche linjane šwěczniki, tykny šwěczki do nich a šašwěčži wšchě tšči na jedyn ras, tak šo jeju štwicžka hiščeže ženje njebe tak roššwětlena była. Še šwojimi porštami, kiž běchu wot mjěpla štwjerdnjene, wucžiščowasche šwěczki, a jeho nan čžitasche mjes tym prēnej dwaj štawaj se ščzenja Šufascha. Šotom wužišchtaj s džafnej modlitwu piwo a tón poprjanž.

Šonkach pač pšchod thěžku na klawzy, hdyž rybak hewał šwoje šyčže porjedžesche, šedžesche pšchi mēšaczku jedyn jandžel teho Šnješa. Šemu bē poručene, šo dyrbi teho rybaka a jeho thěžku wobarnowacz. Šcho wón štražičž dyrbjesche, wón po prawym njemjedžesche; pšchetož hdyž tež w thěžy nješcho běšche, šchož mole a šeršaw nježeru, dha njebēsche tam tola nicžo, ša čžimž bychu padušchi pytoli. Tež njebrožesche žane njewjedro; pšchetož njebješa bē jašne, kaž jena jenicžka hwěšda, a jěsor běšche hładki kaž hładak, w kotrymž ho te bēle a žolte šwězy na njebju a

w hrodže wotblyšchžowachy. Dla wohnjoweje nušy tež štrach njebe, pšchetož jeno na pjezaku ležachu někotre wuhlicžki, kiž šo pod lohkim popjelom dale žehlachu. Ale čži šwjecži jandželjo njejšku čžlowižy mudracžkojo, ale pošlušni a šwērni štražnižy. A tón tam na tej klawzy džesche w šwojej wutrobje: Mjewēm tež, šcho mam tu štražičž, a čžeho dla šym runje šem pošłany, dha jo tola tón Šnjes wč, kiž mje je pošłal.

(Škōncženje pšchichodnje.)

Wschelake s bliska a s daloka.

— Šeczage šopjeno šafšeho krajneho towarštwja šnutskowneho mišionštwja ho šašo našchim Šserbam w šerbštej rěčži poda. Šwone je w čžoplej luboščži ša šwjaty škutk wukhowazeje lubošče špišane a budže kōždeho, kiž jo w tajkej myšli čžita, šahoricž, šo budžemy hotowi, šwoju ruku na pokutnym dnju wotewricž ša wažny a šwjaty škutk. Šoščlanje štanje ho pšches Šsmolerjež knihi-čžiščezēnju, a hdy by ho do žaneje wošady wjažy šopjenow trjebalo hač w šašdženym lěče, njech ho to w bližšchim čžaku tam šjewi.

— Šafski šejm je štrjedu wo nacžišku k pšchemēnjenju wólb-neho šakonja wuradžowal. Šschelake nahłady šmy šlyšcheli, ale dopóšnacž njeje, šcho budže hódneho wušfocžičž, dokelž šu nahłady pšche wšchelake.

— Šscheczimo wólbje šapošłanzow thěžorštwoweho šejma knjesa Šrašy s Šškopiz a knjesa hrabje Šrnima-Ščužakowškeho běchu pšcheczivnižy protest šapokžili. Šwobaj protestaj pač štej ho šačžišłoj a wólbša wobaju šapošłanzow je šo ša placžazu wuprajila.

— Na thěžorštwowym šejmje je šapošłanz Šrašja rjanu rěčž mēł wo Šrnimčžawškim štrajku. Šwón jako jenicžki šaštupnik porjad-nych štronow w Šafškej je našche šafške wobštejnosče pšcheczimo njehašbicživnym nadbēhowanjom šozialdemokratow šafital a tež s hnujazyšmi šłowami šaštupil ša našču šchječžijansku žyrkej. Šwón na pšchiklad wuložowasche, šo šozialdemokratojo tak žiwje pšcheczimo našchej žyrkwi wojuja, dokelž wjedža, šo tam, hdyž thorhoj šchžiža šmahuje, ša nich plódneje šemje njeje. Šjane wu-šnacže našcheho šapošłanza Šrašy je šebi powšchitkowne pšchi-póšnacže došylo.

— Ššpšche powjesče s Ššfiki pšchikhadžeja. Š najmješšcha šo pječža žane nowe šurowošče pšcheczimo našchim krajanam štate njejšku. Šadžijomnje ho bóršy poradži, šbēžł podtkōčžičž.

— Ššmilny škutk našcheho thěžora na wobydlerjach wot-paleneho mēšta Šalešunda je tam wutrobny šahoricž, tak šo je na šwojim narodnym dnju se wšchěch šokow Šorwegškeje wutrobne šbožopšcheczša pošłane doštał.

— Š Šojerež pišaja, šo šu prēni pošli nalēčža pšchišchli — na štarym pohrjebnišchžu šu 9 šchłōržow wobkēdžbowali. Šeno šo njebudža ho hiščeže šwojeho pšchēšažneho pšchikhadša kačž dyrbječž.

— Š Šeuthenje je šašo njerosomna wjeta do šmjercže wjedla. Dokelž ludžo rad tajke podobne wjety čžinja, podawš tudy podamy, šo bychu ho tajkeho njerosoma hładali. Dwaš hōrnikaš ho wjetowaschtaj, šo litr špiritušša wupijetaj. Šako šo nad tym dwēlowasche, šebi litr ššaschtaj a jedyn šebi hiščeže popjer wot hoščzenarja žadašche, šo by jōn nuts ššpnył, šo by špirituš hiščeže wótrišcho šłōdžal. Šoščzenar pač žaneho nje-mješesche, duž muž špirituš tak wupi. Šwón bleschu hiščeže na poš wupil njebēsche, duž bješ myšlow k šemi padže a njeje wjažy k šebi pšchišchol.